Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (nionde avdelningen)

den 12 oktober 2017 *

”EU-varumärke - Invändningsförfarande - Ansökan om registrering av EU-ordmärket SDC-554S - Det oregistrerade äldre ordmärket SDC-554S - Relativt registreringshinder - Artikel 8.4 i förordning (EG) nr 207/2009 (nu artikel 8.4 i förordning (EU) 2017/1001) - Bevis som styrker innehållet i nationell rätt - Regel 19.2 d i förordning (EG) nr 2868/95 (nu artikel 7.2 d i delegerad förordning (EU) 2017/1430) - Bevis som inges för första gången vid överklagandenämnden - Överklagandenämndens utrymme för skönsmässig bedömning - Artikel 76.2 i förordning nr 207/2009 (nu artikel 95.2 i förordning (EU) 2017/1001)”

I mål T-316/16,

Moravia Consulting spol. s r. o., Brno (Republiken Tjeckien), företrädd av advokaten M. Kyjovský,

klagande,

mot

Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), företrädd av D. Gája, i egenskap av ombud,

svarande,

varvid motparten i förfarandet vid EUIPO:s överklagandenämnd, som intervenerat vid tribunalen, var

Citizen Systems Europe GmbH, Stuttgart (Tyskland), företrädd av advokaterna C. von Donat, J. Lipinsky, J. Hagenberg, T. Hollerbach och C. Nitschke,

angående ett överklagande av det beslut som meddelades av EUIPO:s andra överklagandenämnd den 1 april 2016 (ärende R 1575/2015-2) om ett invändningsförfarande mellan Moravia Consulting och Citizen Systems Europe,

meddelar

TRIBUNALEN (nionde avdelningen),

sammansatt av ordföranden S. Gervasoni samt domarna L. Madise och R. da Silva Passos (referent),

justitiesekreterare: handläggaren X. Lopez Bancalari,

med beaktande av ansökan som inkom till tribunalens kansli den 21 juni 2016,

med beaktande av EUIPO:s svarsskrivelse som inkom till tribunalens kansli den 24 oktober 2016,

* Rättegångsspråk: engelska.

med beaktande av intervenientens svarsinlaga som inkom till tribunalens kansli den 2 december 2016,

med beaktande av beslutet av den 9 mars 2017 att förena målen T-316/16–T-318/16 vad gäller det muntliga förfarandet,

efter förhandlingen den 11 maj 2017,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Den 10 april 2014 ingav intervenienten Citizen Systems Europe GmbH en ansökan om registrering av EU-varumärke till Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) i enlighet med rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om EU-varumärken (EUT L 78, 2009, s. 1), i ändrad lydelse (ersatt av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1001 av den 14 juni 2017 om EU-varumärken (EUT L 154, 2017, s. 1)).

2 Det sökta varumärket utgörs av ordmärket SDC-554S.

3 De varor som registreringsansökan avsåg omfattas av klass 9 i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg, och motsvarar följande beskrivning: ”Fickräknare; miniräknare”.

4 Ansökan om registrering av EU-varumärke offentliggjordes i *Bulletinen för gemenskapsvarumärken* nr 2014/076 av den 24 april 2014.

5 Den 22 juli 2014 framställde klaganden Moravia Consulting spol. s r. o., med stöd av artikel 41 i förordning nr 207/2009 (nu artikel 46 i förordning 2017/1001), en invändning mot registrering av det sökta varumärket i dess helhet.

6 Till stöd för sin invändning åberopade klaganden för det första förekomsten av en tidigare rättighet som härrör från ett oregistrerat ordmärke som är identiskt med det sökta varumärket, varvid det hävdades att denna rättighet förelåg åtminstone i Republiken Tjeckien. Det oregistrerade ordmärket avsåg miniräknare.

7 Klaganden uppgav att bolaget hade använt det oregistrerade varumärket före ingivandet av ansökan om registrering av det sökta varumärket, i synnerhet vid en beställning som gjordes i oktober 2013 för leverans av miniräknare från Hongkong (Kina). Som bevis för detta åberopade klaganden en handling på två sidor med rubriken ”försäljningsbekräftelse”, daterad den 8 oktober 2013.

8 Klaganden gjorde vidare gällande att intervenienten handlat i ond tro. Efter ett meddelande från EUIPO av den 5 augusti 2014 där det bland annat angavs att en sådan grund endast kan åberopas i samband med ett ogiltighetsförfarande mot ett registrerat EU-varumärke, uppgav klaganden i en skrivelse till EUIPO av den 10 december 2014 att bolaget inte längre gjorde gällande att intervenienten hade handlat i ond tro.

9 Klaganden hävdade dessutom att det sökta varumärket saknar särskiljningsförmåga.

10 Genom beslut av den 5 juni 2015 avslog invändningsenheten klagandens invändning och förpliktade bolaget att ersätta kostnaderna i ärendet. Invändningsenheten fann i synnerhet att klaganden varken hade preciserat eller inkommit med bevisning avseende den tillämpliga nationella lagstiftning som klaganden grundade sin invändning på och enligt vilken användningen av det sökta varumärket skulle kunna förbjudas i den aktuella medlemsstaten. Klaganden hade därvid även getts tillfälle att komplettera sin invändning. Dessutom framhöll invändningsenheten att en brist på särskiljningsförmåga hos det sökta varumärket omfattas av artikel 7 i förordning nr 207/2009 (nu artikel 7 i förordning 2017/1001) och följaktligen inte utgjorde en giltig grund i ett invändningsförfarande.

11 Den 4 augusti 2015 överklagade klaganden invändningsenhetens beslut vid EUIPO med stöd av artiklarna 58–64 i förordning nr 207/2009 (nu artiklarna 66–71 i förordning 2017/1001).

12 I samband med angivandet av grunderna lämnade klaganden upplysningar om den relevanta tjeckiska varumärkesrätten och redogjorde för innehållet i denna lagstiftning som omfattar ett rättsligt skydd för oregistrerade kännetecken.

13 Genom beslut av den 1 april 2016 (nedan kallat det överklagade beslutet) avslog EUIPO:s andra överklagandenämnd överklagandet.

14 Överklagandenämnden ansåg att klaganden under invändningsförfarandet inte hade hänvisat till tillämpliga lagbestämmelser och inte hade lämnat några uppgifter om innehållet i de rättigheter som åberopats eller om de villkor som måste uppfyllas i förevarande fall, som skulle göra det möjligt för EUIPO att bedöma om de särskilda villkoren i dessa bestämmelser var uppfyllda och om det följaktligen var möjligt att förbjuda användningen av det sökta varumärket enligt lagstiftningen i den berörda medlemsstaten, det vill säga Republiken Tjeckien. Överklagandenämnden erinrade om att klaganden var skyldig att åberopa och tillhandahålla alla uppgifter som är nödvändiga för att styrka att det äldre varumärket omfattas av den nationella lagstiftningens tillämpningsområde och att denna lagstiftning innebär en rätt att förbjuda användningen av ett yngre varumärke.

15 Vad beträffar de uppgifter om tjeckisk rätt som klaganden ingav för första gången vid överklagandenämnden, ansåg nämnden att sådana uppgifter inte kunde anses vara ”nya” eller ”kompletterande” och att de därför inte kunde tas upp till sakprövning. Överklagandenämnden har nämligen inget utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att tillåta sent inkommen bevisning.

16 Överklagandenämnden angav vidare att även om den bevisning som åberopades för första gången vid överklagandenämnden ska betraktas som ”ny” eller ”kompletterande”, så att den kunde utöva sitt utrymme för skönsmässig bedömning om huruvida bevisning kan tillåtas, skulle en sådan bedömning ha lett till att bevisningen inte beaktades. Det framgår emellertid av artikel 76.2 i förordning nr 207/2009 (nu artikel 95.2 i förordning 2017/1001) att den omständigheten att en part åberopar respektive inger omständigheter eller bevisning för sent inte ger denna part en ovillkorlig rätt att kräva att dessa omständigheter och denna bevisning ska beaktas. Överklagandenämnden slog fast att omständigheterna kring klagandens sena ingivande av bevisningen inte kunde berättiga en sådan försening.

17 Vad beträffar argumentet att intervenienten handlat i ond tro, som klaganden hävdat på nytt, trots att klaganden under förfarandet vid invändningsenheten uppgett att den inte längre åberopade denna grund, erinrade överklagandenämnden om att i enlighet med artikel 41 i förordning nr 207/2009 (nu artikel 8 i förordning 2017/1001) kan en invändning göras på grundval av artikel 8 i den förordningen. Nämnden förklarade att den inte skulle pröva denna grund, eftersom ond tro inte nämns i bestämmelsen som grund för en invändning.

18 Överklagandenämnden framhöll slutligen, med stöd av rättspraxis, att den fråga som behandlats under invändningsförfarandet inte avsåg att fastställa huruvida det omtvistade kännetecknet hade särskiljningsförmåga och att den skulle registreras enligt artikel 7.1 b i förordning nr 207/2009 (nu artikel 7.1 b i förordning 2017/1001), utan snarare huruvida registrering av det omtvistade kännetecknet inte skulle beviljas på grund av förekomsten av en äldre rättighet i den mening som avses i artikel 8.4 i den förordningen (nu artikel 8.4 i förordning 2017/1001).

Rättegångsdeltagarnas yrkanden

19 Klaganden yrkar att tribunalen ska

– ogiltigförklara det överklagade beslutet,

– förplikta EUIPO att ersätta rättegångskostnaderna.

20 EUIPO och intervenienten har yrkat att tribunalen ska

– ogilla överklagandet,

– förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Upptagande till sakprövning

21 EUIPO anser att det är uppenbart att talan inte kan tas upp till prövning. Intervenienten har gjort gällande att talan inte kan tas upp till sakprövning, eftersom den grundar sig på artikel 52.1 b i förordning nr 207/2009 (nu artikel 59.1 b i förordning 2017/1001).

EUIPO:s invändning om rättegångshinder

22 Enligt EUIPO finns det två skäl till att överklagandenämndens avslag på överklagandet av invändningsenhetens beslut var välgrundat. För det första hade överklagandenämnden inget utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att godta de handlingar som ingetts tillsammans med grunderna för överklagandet. För det andra, även om överklagandenämnden hade haft ett utrymme för skönsmässig bedömning och hade utnyttjat detta, skulle den fortfarande ha avslagit överklagandet. EUIPO har hävdat att klaganden, inom ramen för förevarande förfarande, inte har ifrågasatt det andra skälet till stöd för det överklagade beslutet. Även om klagandens grunder med avseende på det första skälet till stöd för det överklagade beslutet skulle godtas, skulle de fortfarande inte vara tillräckliga för att ogiltigförklara det överklagade beslutet, eftersom beslutsdelen fortfarande är motiverad mest stöd av det andra skälet. Mot bakgrund av det ovanstående har EUIPO hävdat att det är uppenbart att överklagandet ska avvisas.

23 Klaganden har i punkt 21 i överklagandet angett skälen för det sena ingivandet av konkreta hänvisningar till tjeckisk rätt, vilka klaganden grundar sig på för att användningen av det sökta varumärket skulle kunna förbjudas i den aktuella medlemsstaten. För det ändamålet har klaganden i huvudsak gjort gällande att den inkom med all bevisning som hänför sig till dess äldre rättighet som användare av det oregistrerade kännetecknet inom den föreskrivna tidsfristen och att endast uppgifterna om den nationella lagstiftningen saknades. Klaganden har tillagt att enligt principen *iura novit curia* var det inte nödvändigt att inkomma med uppgifter om de särskilda bestämmelserna i tjeckisk rätt, vilka är tillgängliga för allmänheten. Klaganden har vidare hävdat att EUIPO var skyldig

att klargöra vilka specifika uppgifter som saknades i invändningen, så att klaganden på ett korrekt sätt skulle kunna avhjälpa bristerna. Enligt klaganden var emellertid EUIPO:s begäran om ytterligare upplysningar rörande invändningen oklar och gjorde det inte möjligt för klaganden att förstå EUIPO:s specifika kritik mot invändningen.

24 I det avseendet framhåller tribunalen att klaganden i förevarande förfarande har åberopat skälen, som enligt dess ståndpunkt, motiverade det sena ingivandet av bevisningen i fråga. Klaganden bestrider således helt EUIPO:s ståndpunkt att den för sent ingivna bevisningen inte ska tillåtas. Även om det antas att det finns bevisning i målet som motsäger klagandens påstående, avser ett sådant konstaterande grunderna för talan snarare än frågan huruvida den skulle tas upp till sakprövning. Oberoende av det skäl som klaganden anförde till stöd för att bevisningen ingavs sent under det administrativa förfarandet, kan det således inte hävdas, såsom EUIPO i huvudsak har gjort gällande, att klaganden i förevarande fall enbart kritiserar den del av det överklagade beslutet där överklagandenämnden konstaterade att den inte hade något utrymme för skönsmässig bedömning angående huruvida nämnda bevisning skulle beaktas.

25 EUIPO:s invändning om rättegångshinder kan därför inte vinna framgång.

Intervenientens invändning om rättegångshinder

26 Intervenienten har hävdat att trots att klaganden under invändningsförfarandet uppgav att bolaget inte längre åberopade denna grund, verkar klaganden grunda sig på artikel 52.1 b i förordning nr 207/2009 i syfte att angripa det överklagade beslutet.

27 I förevarande ärende framställde klaganden, med stöd av artikel 41 i förordning nr 207/2009, en invändning mot registreringen av ett EU-varumärke enligt artikel 8.4 i denna förordning. Intervenienten har påpekat att artikel 52.1 b i förordning nr 207/2009, som rör ond tro hos en sökande i samband med ansökan om ett EU-varumärke, utgör en absolut grund för ogiltighet och omfattas inte av grunderna för en invändning mot registrering av ett EU-varumärke. Denna grund kan följaktligen inte åberopas i samband med ett invändningsförfarande. Enligt intervenienten kan denna grund följaktligen inte prövas.

28 Under invändningsförfarandet uppgav klaganden uttryckligen till invändningsenheten att bolaget inte längre åberopade intervenientens onda tro, i enlighet med dess ursprungliga påstående. Under förfarandet vid överklagandenämnden hävdade klaganden emellertid återigen att ansökan om registrering av det omtvistade kännetecknet genomförts med intervenientens onda tro. Detta ledde till att överklagandenämnden i punkt 85 i det överklagade beslutet konstaterade att denna fråga inte skulle upptas till prövning, eftersom ett invändningsförfarande kan grundas på artikel 8 i förordning nr 207/2009 och ond tro inte nämns i denna bestämmelse som grund för invändning.

29 Dessutom har klaganden i punkt 26 i överklagandet, bland de grunder som har framförts till stöd för yrkandet, nämnt ett åsidosättande av artikel 52.1 b i förordning nr 207/2009, utan att emellertid ha framfört något argument för att underbygga detta påstående. Under förhandlingen hävdade klaganden, som svar på en fråga från tribunalen, att den fortfarande åberopade denna grund.

30 Enligt artikel 76 d i tribunalens rättegångsregler ska överklagandet innehålla en kortfattad framställning av de grunder som åberopas. Dessa uppgifter ska vara så klara och precisa att motparten kan förbereda sitt försvar och att tribunalen kan pröva överklagandet, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter (se dom av den 18 september 2012, Scandic Distilleries/harmoniseringskontoret – Bürgerbräu, Röhm & Söhne (BÜRGER), T-460/11, ej publicerad, EU:T:2012:432, punkt 16 och där angiven rättspraxis). Eftersom det framgår att grunden om en överträdelse av artikel 52.1 b i förordning nr 207/2009 inte uppfyller dessa krav, är det uppenbart att grunden inte kan prövas. Tribunalen

påpekar dessutom att åberopandet av denna grund i det aktuella skedet av överklagandet är överraskande, eftersom klaganden uttryckligen hade meddelat invändningsenheten att bolaget inte längre åberopade intervenientens onda tro.

31 Av det ovan anförda följer att grunden avseende ett åsidosättande av artikel 52.1 b i förordning nr 207/2009 inte kan tas upp till prövning.

32 För fullständighetens skull påpekar tribunalen att artikel 52.1 b i förordning nr 207/2009 innehåller de absoluta grunderna för ogiltigförklaring av ett EU-varumärke, inbegripet när den sökande agerar i ond tro i samband med ingivandet av registeringsansökan (dom av den 11 juni 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punkterna 34 och 35). Detta innebär att ond tro kan åberopas i samband med en ansökan om ogiltighetsförklaring mot ett registrerat varumärke. Såsom intervenienten har hävdat ingår emellertid inte ond tro hos en sökande av ett EU-varumärke bland grunderna i artikel 41 i förordningen för att motsätta sig registrering av ett EU-varumärke. Denna grund kan följaktligen under alla omständigheter inte vinna framgång.

Prövning i sak

33 Till stöd för överklagandet har klaganden anfört två grunder. Den första grunden avser åsidosättande av artiklarna 8.4 och 76.1 i förordning nr 207/2009 (artikel 76.1 utgör nu artikel 95.1 i förordning 2017/1001) samt av regel 50.1 i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av förordning nr 40/94 om gemenskapsvarumärke (EGT L 303, 1995, s. 1). Den andra grunden avser åsidosättande av artikel 52.1 b i förordning nr 207/2009.

34 Eftersom tribunalen har konstaterat att den andra grunden inte kan prövas, ska enbart den första grunden prövas.

35 Till stöd för denna grund har klaganden gjort gällande att överklagandenämnden gjorde en felaktig tillämpning av regel 50.1 i förordning nr 2868/95 jämförd med artikel 76.2 i förordning nr 207/2009 när den i det överklagade beslutet inte beaktade de uppgifter och bevis som åberopats respektive ingetts av klaganden. Klaganden har hävdat att överklagandenämnden felaktigt tolkade sitt utrymme för skönsmässig bedömning i förhållande till bevis som ingavs för första gången i överklagandet mot invändningsenhetens beslut. Klaganden har gjort gällande att bolaget inom den angivna fristen inkom med all bevisning som hänför sig till dess äldre rättighet såsom användare av det oregistrerade kännetecknet och att endast uppgifterna om den nationella lagstiftningen saknades. Enligt klaganden kan det följaktligen inte hävdas att bolaget inte ingett någon bevisning under invändningsförfarandet. Klaganden har även anfört att överklagandenämnden i det överklagade beslutet felaktigt tillämpade de principer som fastställdes i domen av den 28 oktober 2015, Rot Front/harmoniseringskontoret – Rakhat (Маска) (T-96/13, EU:T:2015:813), trots att den domen, i förevarande fall, meddelades efter det att tidsfristen för att överklaga invändningsenhetens beslut hade löpt ut. Enligt klaganden kan denna dom inte vara relevant i förevarande mål.

36 EUIPO och intervenienten har bestritt klagandens argument.

37 I den mån de argument som klaganden har gjort gällande i samband med den första grunden sammanfaller, ska tribunalen pröva dem tillsammans.

38 Enligt artikel 8.4 i förordning nr 207/2009 kan innehavaren av ett kännetecken som inte är ett registrerat varumärke invända mot registrering av ett EU-varumärke om kännetecknet uppfyller följande fyra kumulativa villkor. Kännetecknet ska användas i näringsverksamhet. Det ska användas i mer än bara lokal omfattning. Rätten till kännetecknet ska ha förvärvats enligt unionsrätten eller enligt lagstiftningen i den medlemsstat där detta kännetecken användes innan ansökan om registrering av EU-varumärke gavs in. Kännetecknet ska slutligen ge innehavaren rätt att förbjuda användning av

ett yngre varumärke (se dom av den 29 juni 2016, Universal Protein Supplements/EUIPO – H Young Holdings (animal), T-727/14 och T-728/14, ej publicerad, EU:T:2016:372, punkt 22 och där angiven rättspraxis). Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att en invändning som grundar sig på förekomsten av ett icke registrerat varumärke eller andra kännetecken som används i näringsverksamhet i den mening som avses i artikel 8.4 i förordning nr 207/2009 inte kan vinna framgång när något av dessa villkor inte uppfylls av kännetecknet (se dom av den 21 januari 2016, BR IP Holder/harmoniseringskontoret – Greyleg Investments (HOKEY POKEY), T-62/14, ej publicerad, EU:T:2016:23, punkt 20 och där angiven rättspraxis).

39 De två första villkoren – det vill säga villkoren avseende det åberopade kännetecknets användning och omfattningen därav, varvid kännetecknet ska ha använts i mer än bara lokal omfattning – följer av lydelsen i artikel 8.4 i förordning nr 207/2009 och ska därför tolkas mot bakgrund av unionsrätten. Förordning nr 207/2009 innehåller således enhetliga normer beträffande användningen av kännetecken och omfattningen därav, vilka är förenliga med de principer som ligger till grund för det system som införts genom nämnda förordning (se dom av den 29 juni 2016, Universal Protein Supplements/EUIPO – H Young Holdings (animal), T-727/14 och T-728/14, ej publicerad, EU:T:2016:372, punkt 23 och där angiven rättspraxis).

40 Det framgår däremot av uttrycket ”om och i den mån det finns tillämplig nationell lagstiftning om detta kännetecken” att de två andra villkoren, som anges i artikel 8.4 a och b i förordning nr 207/2009, är villkor som föreskrivs i förordningen, men som till skillnad från de föregående villkoren ska bedömas med beaktande av kriterier som föreskrivs i den nationella rätt som gäller för det åberopade kännetecknet. Hänvisningen till den nationella rätt som gäller för det åberopade kännetecknet är fullständigt befogad, eftersom kännetecken som står utanför systemet för EU-varumärken enligt förordning nr 207/2009 kan åberopas mot ett EU-varumärke. Det är således endast med stöd av den lagstiftning som gäller för det åberopade kännetecknet som det kan slås fast huruvida det åberopade kännetecknet är äldre än EU-varumärket och om kännetecknet kan medföra att det är motiverat att förbjuda användning av ett yngre varumärke. Enligt artikel 76.1 i förordning nr 207/2009 åvilar det den part som framställt invändningar vid EUIPO att bevisa att det sistnämnda villkoret är uppfyllt (se dom av den 29 juni 2016, Universal Protein Supplements/EUIPO – H Young Holdings (animal), T-727/14 och T-728/14, ej publicerad, EU:T:2016:372, punkt 24 och där angiven rättspraxis).

41 Vad gäller tillämpningen av bestämmelserna i artikel 8.4 b i förordning nr 207/2009 ska det bland annat tas hänsyn till den åberopade nationella lagstiftningen och de domstolsavgöranden som meddelats i den berörda medlemsstaten. Den invändande parten ska mot denna bakgrund styrka att det ifrågavarande kännetecknet omfattas av tillämpningsområdet för den åberopade nationella lagstiftningen och att lagstiftningen ger innehavaren rätt att förbjuda användning av ett yngre varumärke (se dom av den 29 juni 2016, Universal Protein Supplements/EUIPO – H Young Holdings (animal), T-727/14 och T-728/14, ej publicerad, EU:T:2016:372, punkt 25 och där angiven rättspraxis).

42 Enligt regel 19.2 d i förordning nr 2868/95 (nu artikel 7.2 d i kommissionens delegerade förordning (EU) 2017/1430 av den 18 maj 2017 om komplettering av förordning nr 207/2009 samt om upphävande av förordningarna nr 2868/95 och (EG) nr 216/96 (EUT L 205, 2017, s. 1)) krävs det således – för att kunna invända mot registrering av ett EU-varumärke med stöd av en äldre rättighet – att den invändande parten till EUIPO inger uppgifter som visar att denna uppfyller de villkor som uppställs i den nationella lagstiftning som invändaren har hävdat ska tillämpas och dessutom att nämnda invändare ger in information som visar innehållet i den nationella lagstiftningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 juli 2011, Edwin/harmonieringskontoret, C-263/09 P, EU:C:2011:452, punkt 50). Det är riktigt att överklagandenämnden och unionsdomstolen på eget initiativ ska inhämta uppgifter om innehållet i den nationella lagstiftningen om sådana uppgifter är nödvändiga för att bedöma huruvida grunden för registreringshindret i fråga är tillämplig. Detta innebär att de utöver de omständigheter som uttryckligen har anförts av parterna i förfarandet, beaktar välkända fakta, det vill säga fakta som kan vara kända av alla eller som kan erhållas från

allmänt tillgängliga källor (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 mars 2014, harmoniseringskontoret/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, punkterna 39, 44 och 45, samt dom av den 28 oktober 2015, Macka, T-96/13, EU:T:2015:813, punkt 31 och där angiven rättspraxis). Skyldigheten att på eget initiativ inhämta uppgifter om innehållet i nationell lagstiftning åvilar endast EUIPO eller unionsdomstolen för det fall den redan förfogar över vissa uppgifter om den nationella lagstiftningen, antingen i form av påståenden om dess innehåll eller i form av uppgifter som har ingetts under förfarandets gång och som påstått ha bevisvärde (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 28 oktober 2015, Macka, T-96/13, EU:T:2015:813, punkt 31 och där angiven rättspraxis).

43 I förevarande fall åligger det således klaganden, i egenskap av invändande part, att till EUIPO inge sådana uppgifter som styrker innehållet i nationell lagstiftning.

44 Tribunalen erinrar om att klaganden till stöd för sin invändning åberopade ett oregistrerat äldre varumärke vars lydelse är identisk med det sökta varumärket, varvid det hävdades att denna äldre rättighet förelåg åtminstone i Republiken Tjeckien. Såsom framgår av punkt 7 ovan och som även framgår av punkt 9 sjunde strecksatsen i det överklagade beslutet utgörs det enda beviset avseende användningen av det äldre varumärke som klaganden har åberopat vid invändningsenheten en handling på två sidor med rubriken ”försäljningsbekräftelse”, daterad den 8 oktober 2013. Klaganden åberopade inget bevis angående den tillämpliga nationella lagstiftningen, vilket var skälet till att invändningsenheten avslog invändningen. Som framgår av punkt 12 ovan var det i redogörelsen för grunderna till stöd för överklagandet till överklagandenämnden som klaganden för första gången hänvisade till bestämmelserna i tjeckisk lagstiftning angående rättsligt skydd för oregistrerade kännetecken.

45 Det ska således prövas huruvida överklagandenämnden i punkt 70 i det överklagade beslutet gjorde en riktig bedömning i samband med konstaterandet att den i det här fallet inte hade något utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att tillåta bevis som åberopades för första gången vid överklagandenämnden och som avser det skydd som ges ett äldre varumärke enligt den relevanta tjeckiska lagstiftningen, med hänsyn till att klaganden inte hade ingett någon sådan bevisning vid invändningsenheten.

46 Enligt fast rättspraxis följer av lydelsen i artikel 76.2 i förordning nr 207/2009 angående EUPO:s prövning av de faktiska omständigheterna på eget initiativ, att parterna – som regel och såvida inget annat föreskrivs – har möjlighet att åberopa omständigheter och inge bevisning även efter utgången av de tidsfrister som gäller enligt bestämmelserna i förordning nr 207/2009 och att EUIPO inte är förhindrad att beakta omständigheter och bevisning som således har åberopats respektive ingetts för sent (se dom av den 11 december 2014, CEDC International/harmoniseringskontoret – Underberg (Formen av ett grässtrå i en flaska), T-235/12, EU:T:2014:1058, punkt 44 och där angiven rättspraxis). Med andra ord kan EUIPO beakta sådana omständigheter och bevisning efter den tidsfrist som invändningsenheten fastställt och, i förekommande fall, för första gången vid överklagandenämnden, genom att tillämpa det utrymme för skönsmässig bedömning som den tillerkänts enligt artikel 76.2 i förordning nr 207/2009 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 december 2014, CEDC International/harmoniseringskontoret – Underberg (Formen av ett grässtrå i en flaska), T-235/12, EU:T:2014:1058, punkt 44 och där angiven rättspraxis).

47 Det utgör även fast rättspraxis att det i denna bestämmelse, genom att det anges att EUIPO i ett sådant fall ”inte behöver” beakta sådana bevis, tillerkänner EUIPO ett stort utrymme för att skönsmässigt besluta, med angivande av skälen för sitt beslut, om dessa bevis ska beaktas eller inte (se dom av den 11 december 2014, CEDC International/harmoniseringskontoret – Underberg (Formen av ett grässtrå i en flaska), T-235/12, EU:T:2014:1058, punkt 45 och där angiven rättspraxis).

48 Härvid avses att ett sådant utrymme för skönsmässig bedömning är begränsat till frågan om bevis som inges för sent ska tillåtas eller inte. Detta utrymme för skönsmässig bedömning omfattar inte bedömningen av bevisens karaktär.

49 Av lydelsen i regel 50.1 tredje stycket i förordning nr 2868/95 framgår att om överklagandet gäller ett beslut av invändningsenheten, ska nämnden begränsa prövningen av överklagandet till de omständigheter och de bevis som läggs fram inom de tidsfrister som fastställts av invändningsenheten, såvida inte nämnden anser att ytterligare eller kompletterande omständigheter och bevis bör beaktas enligt artikel 76.2 i förordning nr 207/2009 (se, för ett liknande resonemang, dom av 3 oktober 2013, Rintisch/harmoniseringskontoret, C-120/12 P, EU:C:2013:638, punkt 31, och dom av den 21 juli 2016, EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, punkt 23).

50 Domstolen har i detta avseende i ett första skede tolkat artikel 76.2 i förordning nr 207/2009 i fråga om bevis på användning enligt följande: Om inget väsentligt bevis på användningen av det relevanta varumärket inges inom den tidsfrist som fastställs av EUIPO, ska EUIPO avvisa invändningen. Om bevisning däremot ingetts inom den tidsfrist som fastställdes av EUIPO, är det fortfarande möjligt att inkomma med ytterligare bevisning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 juli 2013, New Yorker SHK Jeans/harmoniseringskontoret, C-621/11 P, EU:C:2013:484, punkterna 28 och 30).

51 Domstolen har därefter funnit att artikel 76.2 i förordning nr 207/2009 måste tolkas på samma sätt när det gäller bevis på förekomst, giltighet och omfattning av skyddet för varumärket, eftersom nämnda bestämmelse innehåller en regel som har en horisontell funktion i förordningens system och som är tillämplig oberoende av typen av förfarande. Domstolen har härav dragit slutsatsen att regel 50 i förordning nr 2868/95 inte kan tolkas på så sätt att den utvidgar överklagandenämndens utrymme för skönsmässig bedömning till att omfatta ny bevisning (dom av den 21 juli 2016, EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, punkt 27, och generaladvokaten Szpunars förslag till avgörande i mål harmoniseringskontoret/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:2, punkterna 55 och 57).

52 Med hänsyn till ovan angivna principer är det följaktligen nödvändigt att bedöma huruvida klaganden i samband med invändningsförfarandet hade ingett åtminstone någon bevisning angående förekomsten, giltigheten och omfattningen av skyddet för det oregistrerade äldre varumärke som åberopats.

53 Tribunalen konstaterar att överklagandenämnden gjorde en riktig bedömning när den ansåg att klaganden inte hade ingett någon bevisning angående innehållet i den aktuella nationella lagstiftningen inom den fastställda tidsfristen och att klaganden inte heller hade lämnat något godtagbart skäl för sitt beteende.

54 Det enda bevis som klaganden har lämnat för att bevisa förekomsten, giltigheten och omfattningen av skyddet för det oregistrerade äldre varumärket var, såsom nämns i punkterna 7 och 44 ovan, en handling på två sidor med rubriken ”försäljningsbekräftelse”, daterad den 8 oktober 2013, vilken avsåg en leverans av miniräknare från Hong Kong.

55 Såsom EUIPO har påpekat i sitt svaromål innehåller denna handling inga uppgifter om användningen av det äldre varumärke som åberopas, särskilt när det gäller platsen och varaktigheten för denna användning samt möjligheten att anse att omfattningen av detta varumärke sträcker sig längre än enbart ett lokalt sammanhang. Handlingen innehåller inte heller några uppgifter om de villkor som måste vara uppfyllda enligt lagstiftningen i Republiken Tjeckien.

56 Tribunalen konstaterar att ”försäljningsbekräftelsen” innehåller en lista som hänför sig till ett antal produkter, bland vilka det oregistrerade äldre varumärket inte förekommer, utan den närmaste hänvisningen är till ”SDC-554+”.

57 Som intervenienten har anfört innehåller ”försäljningsbekräftelsen” inte några specifikationer avseende de specifika produkter som räknas upp och bevisar inte att den beställning till vilken den förefaller hänvisa ledde till leverans av de aktuella produkterna under det äldre oregistrerade varumärket.

58 Under förhandlingen ställde tribunalen en fråga om på vilket sätt ”försäljningsbekräftelsen” innehöll uppgifter om de villkor som måste vara uppfyllda och om det skydd som erbjuds enligt lagstiftningen i Republiken Tjeckien för det äldre oregistrerade varumärket. I sitt svar lämnade klaganden dock ingen förklaring till denna fråga.

59 Klaganden har vidare vid invändningsenheten ingett en handling som bifogats ett brev som intervenienten skickat till en tysk myndighet. Denna handling innehåller emellertid inte några uppgifter om förekomsten, giltigheten och omfattningen av skyddet för det oregistrerade äldre varumärket.

60 Mot denna bakgrund finner tribunalen att klaganden – redan under förfarandet vid invändningsenheten – inte ingett någon bevisning som syftar till att styrka förekomsten, giltigheten och omfattningen av skyddet för det äldre varumärket. De hänvisningar till bestämmelser i tjeckisk lagstiftning som klaganden lämnade för första gången i samband med redogörelsen för grunderna för överklagandet till överklagandenämnden utgör därför inte ”ytterligare” eller ”kompletterande” bevisning i förhållande till den som hade ingetts till invändningsenheten.

61 Överklagandenämnden gjorde följaktligen inte någon felaktig rättstillämpning när den konstaterade att den inte hade något utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att tillåta bevis som ingavs för första gången till nämnden, eftersom dessa bevis ingetts för sent.

62 Mot bakgrund av det ovanstående framhåller tribunalen – till skillnad från omständigheterna i målet som gav upphov till dom av den 29 juni 2016, Group/EUIPO - Iliev (GROUP Company TOURISM & TRAVEL), (T-56714, överklagat, EU:T:2016:371) – att den bevisning som klaganden ingett vid invändningsenheten i förevarande fall inte medförde att överklagandenämnden kunde utöva sitt utrymme för skönsmässig bedömning.

63 Klaganden har dessutom under förhandlingen tillhandahållit tribunalen flera exemplar av den miniräknare som den hävdar salufördes på marknaden och på vilken det oregistrerade äldre varumärket var anbringat. Utan att behöva ta ställning till bevisvärdet av denna bevisning avseende förekomsten, giltigheten och omfattningen av skyddet för det oregistrerade äldre varumärket, är det för att inte tillåta sådan bevisning tillräckligt att konstatera att denna bevisning har ingetts för sent. Såsom förklarats i punkterna 38–51 i denna dom, skulle bevisningen ha ingetts under förfarandet vid invändningsenheten vid EUIPO. Under alla omständigheter följer det av artikel 85.1 i rättegångsreglerna att bevis eller bevisuppgift ska inges i samband med den första skriftväxlingen. Enligt artikel 85.3 i rättegångsreglerna får parterna undantagsvis ge in bevis eller inkomma med bevisuppgift innan den muntliga delen av förfarandet har avslutats eller innan tribunalen har beslutat att avgöra målet utan att inleda den muntliga delen av förfarandet, under förutsättning att de anger godtagbara skäl till att detta inte har gjorts tidigare. Ingivandet av nämnda bevisning i samband med förhandlingen har i detta avseende skett för sent. Eftersom klaganden inte har angett några godtagbara skäl till varför denna bevisning ingetts för sent, kan denna bevisning i enlighet med artikel 85.1 och 85.3 i rättegångsreglerna inte tillåtas.

64 När det gäller klagandens påstående att överklagandenämnden gjorde en felaktig rättstillämpning genom att tillämpa de principer som fastställts i dom av den 28 oktober 2015, Macка (T-96/13, EU:T:2015:813), trots att denna dom meddelades efter det att fristen för att överklaga invändningsenhetens beslut i förevarande ärende hade löpt ut, räcker det att erinra om att det följer av fast rättspraxis att den tolkning som domstolen gör av en unionsrättslig bestämmelse är begränsad till att förklara och precisera bestämmelsens innebörd och räckvidd på det sätt som bestämmelsen borde ha förstått och tillämpats sedan den tidpunkt då den trädde i kraft. Av detta följer att den på

detta sätt tolkade bestämmelsen kan och ska tillämpas beträffande rättsförhållanden som har uppkommit före meddelandet av den aktuella domen. Det är endast i undantagsfall som domstolen, med tillämpning av en i unionens rättsordning ingående allmän rättssäkerhetsprincip, kan se sig nödsakad att begränsa de berördas möjlighet att åberopa en bestämmelse som den har tolkat, i syfte att ifrågasätta rättsförhållanden som har etablerats i god tro. Dessa överväganden, är tillämpliga på unionsinstitutionerna när dessa i sin tur ska genomföra bestämmelser i unionsrätten som varit föremål för en senare tolkning av domstolen (se dom av den 16 september 2013, Spanien/kommissionen, T-402/06, EU:T:2013:445, punkt 104 och där angiven rättspraxis).

65 För fullständighetens skull påpekar tribunalen att överklagandenämnden gjorde en riktig bedömning i punkt 71 i det överklagade beslutet när den fann att även om den bevisning som ingetts för första gången vid nämnden skulle anses utgöra ”ytterligare” eller ”kompletterande” bevisning, och även om överklagandenämnden skulle anses ha ett utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att tillåta bevisningen, skulle nämnden ändå inte beaktat denna bevisning.

66 Såsom överklagandenämnden har påpekat framgår det nämligen av artikel 76.2 i förordning nr 207/2009 att den omständigheten att en part åberopar respektive inger bevisning för sent inte ger denna part en ovillkorlig rätt att kräva att EUIPO ska beakta denna bevisning.

67 Domstolen har i detta avseende funnit att det kan vara särskilt befogat att EUIPO inom ramen för ett invändningsförfarande beaktar för sent ingiven bevisning när EUIPO anser dels att det som har ingetts för sent vid ett första påseende förefaller kunna få en faktisk inverkan på utgången i invändningsförfarandet, dels att det inte föreligger några hinder för ett sådant beaktande med hänsyn till på vilket stadium i förfarandet som denna bevisning har ingetts och under vilka omständigheter det har skett (dom av den 13 mars 2007, harmoniseringskontoret/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, punkt 44).

68 Tribunalen påpekar, vilket EUIPO med rätta har gjort gällande, att klaganden i förevarande fall borde ha varit medveten om att den var skyldig att inge viss bevisning med uppgifter som styrker innehållet i tjeckisk lagstiftning.

69 En sådan skyldighet följer redan av regel 19.2 d i förordning nr 2868/95, såsom nämns i punkt 42 ovan. Dessutom framgår det tydligt av innehållet i EUIPO:s skrivelse av den 5 augusti 2014 att den hade informerat klaganden om den bevisning som måste inges till stöd för en invändning grundad på artikel 8.4 i förordning nr 207/2009. Därvid angavs bland annat innehållet i nationell lagstiftning, särskilt vad beträffar villkoren för skydd för den rättighet som åberopats och omfattningen av innehavarens rättigheter, samt för ett oregistrerat varumärke, bevisning som styrker att ett sådant varumärke används i näringsverksamhet.

70 Trots denna specifika begäran om upplysningar har klaganden underlåtit att vid invändningsenheten inge vare sig någon bevisning angående innehållet i nationell lagstiftning eller över huvud taget någon uppgift angående innehållet i lagstiftningen.

71 Dessutom kan de omständigheter som klaganden anfört som skäl för denna försening inte godtas.

72 Vad gäller principen *iura novi curia* som åberopats av klaganden, avser en sådan princip nämligen endast tillämpningen av unionsrätten. Enligt fast rättspraxis är fastställandet och tolkningen av nationella lagar en fråga som hänför sig till fastställandet av de faktiska omständigheterna och inte till rättstillämpningen. Följaktligen är det bara unionsrätten som omfattas av det rättsliga område på vilket principen *iura novit curia* är tillämplig, medan nationell rätt hänför sig till redogörelsen för de faktiska omständigheterna, vilka måste åberopas av parterna och omfattas av bevisbördereglerna och i förekommande fall måste styrkas genom bevis (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 mars 2013, El Corte Inglés/harmoniseringskontoret – Chez Gerard (CLUB GOURMET), T-571/11, EU:T:2013:145, punkt 35 och där angiven rättspraxis). Såsom framgår av punkt 42 i förevarande dom,

är det först då EUIPO redan förfogar över uppgifter om nationell lagstiftning som den på eget initiativ ska inhämta uppgifter om denna, om det är nödvändigt för bedömningen av tillämpningsvillkoren för ett registreringshinder. Tribunalen har härvid endast möjlighet att göra en faktisk kontroll och verifiera – utöver de handlingar som ingetts – lydelsen, tillämpningsvillkoren och omfattningen av de rättsregler som den sökande åberopat, under förutsättning att det föreligger handlingar som ingetts såsom bevis på tillämplig nationell lagstiftning, och den kan därvid endast vid behov fylla eventuella luckor i dessa handlingar.

73 Tribunalen godtar inte heller klagandens argument att EUIPO:s begäran om att klaganden skulle klargöra sin invändning var alltför generell. Såsom framgår av punkt 69 ovan innehöll skrivelsen av den 5 augusti 2014, med en begäran till klaganden om att komplettera sin invändning, tillräckliga uppgifter om den nödvändiga bevisning som skulle inges till stöd för invändningen. I skrivelsen angavs tydligt de bevismedel som tillåts i samband med en invändning grundad på artikel 8.4 i förordning nr 207/2009 och den tillhandahöll mer specifik och detaljerad information i detta avseende än de uppgifter som anges i regel 19.2 d i förordning nr 2868/95. Klaganden svarade på skrivelsen den 10 december 2014 och lämnade olika klargöranden och uppgifter angående invändningen, utan att efterkomma begäran från invändingsenheten vid EUIPO om uppgifter angående nationell rätt. Efter en fråga från tribunalen vid förhandlingen, varvid klaganden ombads att ange orsaken till att bolaget inte hade efterkommit invändningsenhetens begäran, fortsatte klaganden dessutom att hävda att EUIPO:s begäran var alltför generell, utan att anföra något argument till stöd för det påståendet.

74 Mot bakgrund av det ovan anförda kan överklagandet inte vinna bifall såvitt avser klagandens första grund. Överklagandet ska således ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

75 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

76 EUIPO och intervenienten har yrkat att klaganden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, ska EUIPO:s och intervenientens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (nionde avdelningen)

följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Moravia Consulting spol. s r. o. ska ersätta rättegångskostnaderna.

Gervasoni Madiseda da Silva Passos

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 oktober 2017.

Underskrifter